

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

КОМІТЕТ З ПИТАНЬ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ

В И С Н О В О К

щодо проекту Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення протидії торгівлі людьми та захисту постраждалих осіб (реєстр. № 0940 від 29 серпня 2019 року)

На виконання положень розділу II «Питання, які доручається підготувати і доопрацювати для розгляду на сесії» Додатку до Постанови Верховної Ради України «Про порядок денний другої сесії Верховної Ради України дев'ятого скликання» від 10 вересня 2019 року № 36-IX Комітет з питань правової політики розглянув на своєму засіданні 16 жовтня 2019 року (протокол № 10) зауваження і пропозиції, що надійшли від суб'єктів права законодавчої ініціативи до проекту Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення протидії торгівлі людьми та захисту постраждалих осіб (реєстр. № 0940 від 29 серпня 2019 року), поданого Кабінетом Міністрів України (далі – Законопроект) та прийнятого парламентом за основу 07 листопада 2017 року (Постанова Верховної Ради України № 2182-VIII).

Комітетом до другого читання підготовлено порівняльну таблицю до Законопроекту, яка містить 4 поправки і пропозиції, за результатом розгляду яких їх пропонується відхилити.

Пропозиції та поправки, які надійшли до Законопроекту, не усувають системні недоліки Законопроекту, про які у своєму висновку від 28 липня 2017 року зазначило Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України (далі – ГНЕУ).

Наприклад, у Законопроекті не усувається один із основних недоліків чинного Закону України «Про протидію торгівлі людьми» – відсутність необхідних змістовних зв'язків з нормами кримінального законодавства України, а також про порядок кримінального провадження щодо злочинів торгівлі людьми. Більш того, розрив між кримінальним законом та регулятивним законодавством ще більше поглиблюється.

Законопроектом пропонується до делегованих повноважень

виконавчих органів сільських, селищних, міських рад у сфері соціального захисту населення віднести здійснення виплати одноразової матеріальної допомоги особам, які постраждали від торгівлі людьми, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України (підпункт 18 пункту «б» частини першої статті 34 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»).

Відповідно до вимог частини третьої статті 142 Конституції України витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок рішень органів державної влади, компенсуються державою. На розвиток зазначеної конституційно-правової норми у частині другій статті 67 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» передбачається, що «рішення органів державної влади, які призводять до додаткових видатків органів місцевого самоврядування, обов'язково супроводжуються передачею їм необхідних фінансових ресурсів. Вказані рішення виконуються органами місцевого самоврядування в межах переданих їм фінансових ресурсів. Витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок рішень органів державної влади і попередньо не забезпечені відповідними фінансовими ресурсами, компенсуються державою».

З огляду на зазначене, на думку ГНЕУ, є очевидним, що без встановлення у Законопроекті чіткого порядку забезпечення органів місцевого самоврядування необхідними фінансовими ресурсами (або порядку компенсації їх державою) увесь тягар щодо виконання такої функції держави, як виплати одноразової матеріальної допомоги особам, які постраждали від торгівлі людьми, необґрунтовано ляже на відповідні територіальні громади та місцеві бюджети.

ГНЕУ у своєму висновку також звернуло увагу на те, що пропозиція надання громадським об'єднанням права отримувати відповідну інформацію, викладена у змінах до частини другої статті 26 Закону України «Про протидію торгівлі людьми», потребує узгодження з вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації» в частині доступу до інформації про особу.

До того ж простежується невідповідність пропозиції з вимогами Закону України «Про захист персональних даних», зокрема з його статтею 4, в частині третій якої передбачено, що «розпорядником персональних даних, володільцем яких є орган державної влади чи орган місцевого самоврядування, крім цих органів, може бути лише підприємство державної або комунальної форми власності, що належить до сфери управління цього органу», при цьому інформація, доступ до якої пропонується надавати, вочевидь, потребуватиме особливих вимог до її обробки.

Водночас члени Комітету під час підготовки Законопроекту до другого читання звернули увагу на таке. 03 жовтня 2017 року Верховна Рада України прийняла Закон України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів», яким передбачила внесення змін до Кодексу

адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., №№ 35-37, ст. 446), виклавши його в новій редакції. Закон набрав чинності 15 грудня 2017 року.

Законопроектом пропонується внести зміни до нечинної редакції Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України). Отже, запропонована редакція Законопроекту в частині внесення змін до КАС України вже втратила актуальність.

На підставі викладеного вище, Комітет з питань правової політики вирішив:

1. Рекомендувати Верховній Раді України проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення протидії торгівлі людьми та захисту постраждалих осіб (реєстр. № 0940) в другому читанні відхилити.

2. Доповідачем від Комітету з цього питання під час розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України визначити голову підкомітету з питань діяльності органів юстиції, органів виконання покарань та пробації Комітету Верховної Ради України з питань правової політики Фріс І.П.

Голова Комітету

І.В. ВЕНЕДІКТОВА